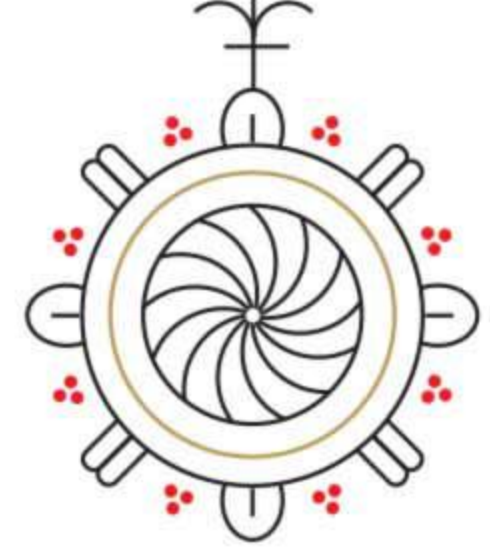

جامعة جدة
JGU

مَدِيْنَةُ

سطر سطر زندگی با آیہا

مسابقہ شماره ۲۵ / جمعہ ۱۷ فروردین ۱۴۰۳

سُطْر بَیْسْت وَبِنَجْم

تفکیک‌ناپذیری دنیا و آخرت

جزء ۲۵

مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ ۖ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ
حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ

شوری، آیه ۲۰

- تا به حال برای ماه یا سال آینده برنامه‌ریزی کردی؟
- برای ابد و بی‌نهایت چطور؟

وَالَّذِينَ يُحَاجُّونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتَجِيبَ لَهُ رُحْبَجُهُمْ
 دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿١٦﴾
 اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ
 السَّاعَةَ قَرِيبٌ ﴿١٧﴾ يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِهَا
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مُسْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ أَإِلَّا الَّذِينَ
 يُمَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿١٨﴾ اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ
 يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿١٩﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ
 الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا
 وَمَالَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ ﴿٢٠﴾ أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا
 لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ
 لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢١﴾ تَرَى
 الظَّالِمِينَ مُسْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ
 وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ
 لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٢٢﴾

مفتی کلیم

قرآنت تحقیق

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ﴾ هرکسی محصول اخروی [و نامحدود] از کارهایش بخواهد، ﴿نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ﴾ نتیجه و محصول عملش را افزایش می‌دهیم. [پس اتصال نتیجهٔ اخروی به عملش حفظ می‌شود و محصول عملش است. اما متناسب با همان عمل، محصول عمل را بسیار زیادتر می‌کنیم.] ﴿وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا﴾ و هرکسی محصول دنیوی از کارهایش بخواهد، ﴿نُؤْتِهِ مِنْهَا﴾ از همان دنیا یک قسمتی به او می‌دهیم. [فقط یک نتیجهٔ دنیوی و محدود از اعمالش، هر مقداری که باشد، به او می‌دهیم.] ﴿وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ نَصِيبٍ﴾ ولی از محصول اخروی هیچ سهمی نخواهد داشت! [یعنی اتصال محصول به عمل، تابع نیت هم هست و خدا تأکید می‌کند نیت دنیوی از عمل، هیچ نتیجهٔ اخروی ندارد.]

ذهن ما باغچه است، گل در آن باید کاشت
و نکاری گلی من، علف هرز در آن می‌روید
گل بکاریم بیا، تا مجال علف هرز فراهم نشود
ذهن و زندگی ما، یا بگو دنیای ما، به باغچه می‌ماند و هر چه
می‌کنیم انگار که می‌کاریم.

چون بکاری جو نروید غیر جو

آدمی هم اگر به انگیزه آبادی دنیا بکارد، آبادی آخرت برداشت
نمی‌کند، اگرچه در دنیا بی‌نصیب نمی‌ماند. ﴿وَمَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ
الْدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا﴾ ولی دیگر در آخرت خبری نیست ﴿وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ
مِنْ نَّصِيبٍ﴾ یعنی در آخرت خانه خراب است و مثل جغدی است که
به ویرانه می‌رود.

ولی اگر به انگیزه آخرت کار و کوشش کند، مثل بلبلی است که
به باغ گل می‌رود، خانه آخرتش آباد می‌شود صدچندان! و انگار
که زعفران کاشته باشد سودی سرشار می‌برد ﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ
الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ﴾ البته مسلم است که در دنیا هم بی‌نصیب
نخواهد بود.

بعد از اصل توحید، از همه اصول اسلامی بالاتر، اصل قیامت است. اگر انسان به قیامت معتقد نباشد ولو به خدا [هم] معتقد باشد اگرچه این‌ها از هم تفکیک ناپذیر است اگر چنانچه کسی توجه نکرد که لازمه اصل اعتقاد به توحید، اعتقاد به قیامت است و معتقد نشد به قیامت، همه ارسال رسل و انزال کتب و آوردن احکام، لغو خواهد بود. اصلاً نبوت و برنامه‌دهی از سوی پیغمبران، بر پایه وجود زندگی بعد از مرگ است. اگر زندگی بعد از مرگ نباشد، این سبک برنامه‌ریزی، این سبک توصیه‌کردن مردم و این جور دعوت مردم، یک کار لغوی خواهد بود، بی‌فایده خواهد بود.^۱

تمام محیط زندگی ما، تمام تلاش‌های دنیای ما، بخشی از آخرت است. دنیا و آخرت جدا نیست. بد، آن است که این تلاش مادی روزمره مربوط به زندگی این نشئه را شما با نیت بد انجام دهید. آن دنیای مذمومی که گفته‌اند، این است.

اما این نشئه، از آن نشئه جدا نیست. این عالم، از آن عالم جدا نیست. این عالم، مزرعه آن عالم است. مزرعه یعنی چه؟ مگر می‌شود محصول را از غیر مزرعه چید؟ این، نهایت وحدت و هماهنگی و یکی‌بودن را می‌رساند.^۲

۱. تفسیر سوره تغابن، آیت‌الله خامنه‌ای، ص ۹۴.

۲. بیانات رهبر معظم انقلاب ۱۳۷۲، ۱۰۲.

برنامه نظام اسلامی هم در میان برنامه‌هایی که مصلحان دنیا و دولت‌ها و آورندگان پیام‌های جدید مطرح می‌کنند، استثنایی است. در این برنامه، بازسازی دنیا و آخرت با هم است. نظام اسلامی می‌خواهد دنیای مردم را آباد سازد؛ اما نمی‌خواهد به آن اکتفا کند. دنیا و آخرت در نظام اسلامی و در برنامه این نظام، توأمانند. انسان‌ها باید زندگی را سرافراز و با رفاه بگذرانند؛ اما این رفاه و آسایش و هرچه که این آسایش را برای انسان‌ها فراهم می‌کند، همه و همه مقدمه برای رضای الهی است.^۱

آبادکردن روی زمین، اگر با هدف خیر و صلاح بشریت انجام گیرد، عین آخرت است. این، همان دنیای خوب است. دنیایی که مذمت شده است و نباید دنبالش برویم، دنیایی است که ما را، نیروی ما، تلاش ما و همت ما را متوجه خود می‌کند و از راه بازمان می‌دارد.^۲

با صدای استاد سیدعلی خامنه‌ای بشنوید.

-
۱. بیانات رهبر معظم انقلاب ۱۳۷۳، ۳/۱۴
 ۲. بیانات رهبر معظم انقلاب ۱۳۷۲، ۱۲/۱۳

